

се разсърдили, че не могат да плуват като него, отърчали при майка си и рекли: „Научи и насъ да плуваме и се гмуркаме изъ водата като сестра ни!“ Старата кокошка имъ отговорила: „Това не мога да сторя, макаръ и да бихъ искала! Сестра ви е патица, и нейната природа я тика въ водата. За васъ това е опасно, ще се удавите! Ето и азъ живѣя на сухо! Защо вие да не щете да стоите при мене?“

Това утѣшило кокошчето и паунчето, и тѣ останали при старата кокошка; ала сѣ не можели да се въздържатъ отъ зависѣ, когато виждали патичето въ водата. Старата кокошка ги успокоявала, доколкото можела, и ги учела, че всѣки може да бѣде щастливъ съ своитѣ способности.

Малкитѣ растѣли и ставали сѣ по-голѣми и по-красиви. Особено красивъ станалъ паунтъ, чиито пера далече надминавали по хубостъ тия на сестритѣ му. Шията му добила синъ лъскавъ цвѣтъ. Гърбътъ му заблѣщѣлъ като злато, а опашката му станала като голѣмо скапоцѣнно вѣтрило; когато я огрѣвало слънце, стотина очи заблѣствали по нея, и който го виждалъ, спиралъ се и

казвалъ: „Ай! Гледайте, каква величествена птица е паунтъ! Той е царьтъ на птицатѣ.“

Когато сестритѣ му заблѣжлики великолѣпието на цвѣтоветѣ му и видѣли, че всички само за него говорятъ, завидѣли му и казали на майка си: „Защо не дадешъ и намъ такива красиви пера като на пауна? Всички хвалятъ само него; насъ никой и не поглежда!“ Старата кокошка имъ отговорила: „Вие сте много неразбрани и завистливи! Той е паунъ; нему природата е дарила тѣзи хубави пера. Тѣ сж неговото украшение.

Ала освѣнъ тѣхъ, съ какво друго може той да се похвали? Дали съ чернитѣ си и грозни крака или съ омразния си гласъ? Всѣки отъ васъ има своитѣ прѣдимства и недостатѣци. Затова погаждайте се и се обичайте помежду си, както трѣбва да се обичатъ братя“.

Ала патицата не искала да разбере янитѣ думи на старата кокошка. „Азъ не мога да живѣя повече при васъ!“ рекла отсѣчено тя, излѣзла изъ обора и си скъжала легло задъ едни дѣски, изправени въ единъ жгълъ. Сжщо и паунтъ зелъ да се срамува да живѣе тѣй ниско и въ такава грозна кжща и хвъркналъ на крушата. Тамъ застаналъ гордо, чистилъ си перата и гледалъ отвисоко минуващитѣ.

Само младото кокошче останало при старата кокошка, грижело се за нея, носѣло ѝ, когато намѣрѣло, зрънца и червейчета, гледало да я утѣши въ мъката, що ѝ докарали другитѣ съ своята завистъ и неблагоприятность.

Слѣдъ нѣколко врѣме младото кокошче нѣщо заболѣло. Видѣла го господарката и рекла: „Много ще ми е мъчно, ако кокошчето ми умре! То е тѣй кротко и обично; то ще поддържа кухнята ми съ яйца, и ако умре, азъ не знамъ, отдѣ ще си зема друго; защото старата кокошка нѣма да живѣе още много! Ще го погледамъ грижливо; може би, че ще прѣкара!“ Бързо тя му приготвила храна отъ хлѣбъ и млѣко, размѣсила вътрѣ лѣковити билки и му дала да яде изъ ржката ѝ; то се посвзело малко. Слѣдъ това го поставила въ кошница, постлана съ меко сѣно, и всѣки день му носѣла здрава храна.

Ала като видѣли това патицата и паунтъ, завидѣли много на бѣдното кокошче. И по-отрано тѣ се отнасяли враждебно къмъ него. Но откакъ господарката почнала да го храни грижливо, омраза къмъ него изпълнила сърдцата имъ.

— „Гледайте, какво прави господарката заради глупавото кокошче, викалъ паунтъ. Вижте, какъ дробѣ и му носи бѣлъ хлѣбъ! Подобно нѣщо ние никога не сме получили, и ужъ ни сме украсението на двора имъ; насъ всички хвалятъ и не се очудватъ, ала никога не сме добили нѣщо свѣстно за храна. И защо толкова нѣжности къмъ него? Перата му ли сж красиви? Гласътъ